

Zdaj dam lahko beraču vse, kar imam.
Zdaj lahko slečem obleko in jo prodam.

Zdaj lahko v Etno skočim na glavo.
Zdaj lahko ubežim mestu in se vrnem v naravo.

Zdaj lahko tu končujočo se pesem končam.
Zdaj lahko pero odložim in se drugam in dalje podam.

In zdaj lahko spet sebe v sanjah zrem.
In zdaj lahko spet zaveso resničnosti podrem.
Kup mojih iger še vedno na mojo voljno slo čaka.
In zdi se,
da moja zavest, vprežena v pesem, spet k njim koraka...

Nataša
Kastelic

Pesmi

HEUREKA zasmelj
zaziblji se v bokih lic
iz te zapeljivosti mogoče obrodiš
mogoče tiho petje ob večerih tihih
ni res
ni res da sovražiš če si človek
ni res da si bežen če si človek
zasmelj
zaziblji se v bokih lic

ZRTEV zvečer sem bila žalostna
mislila sem
da me je sonce zapustilo

prižgala sem vse luči
okna samote so se zableščala
nebo
se je upognilo
in vdihnilo veselje odprtih oken

čisto tiho
je streslo na moj prag
črepinje sonca

MISEL kdor je šel kdaj čez nebo
ima skoraj zdrobljene
steklene pesti
vrnil se je slep
zeleno oblečen v travnike
in kdor je šel tudi čez jezera
pijan in čist

kdor je šel kdaj čez nekoga
ki ga je ljubil
je postal orel
skale in zvezde mu bodo oprostile

SPET DAJMO
NAROČILO
PETI JE TREBA

vam
vam hočem reči

sonce je včasih toliko pomenilo
pesnikom
ljudem ki so hodili po bregovih reke

to je več kot si mislite
ljubezen je
sprejmimo jo spet
nežnost je
sprejmimo jo spet
priznanje je
včeraj sem jokal v blazino
hotel sem
hotel sem nekaj imeti v rokah

sonce je včasih toliko pomenilo
 pesnikom
 ljudem ki so hodili po bregovih reke
 nam ki smo odcveteli
 kakor kostanji prehitro
 nam
 ki smo se bali iskati
 potrgane dlani
 in spet nam
 ki smo porušili nebo
 da je padlo sonce
 in nas ljubilo —

vam
 vam hočem reči
 upajte si

MOLK ustnice se mi raztresajo po licih
 kakor pesek neugnan
 za besedo
 ali le za dih
 se stepem z njimi

spregovorim
 s peščenim zrnjem o mehki
 in jo ranim
 spregovorim
 s prgiščem peska o resnici
 in jo pogubim

in o stvareh pripovedujem
 kako je zeleno nastajalo
 kako je živo nastajalo
 kako je veselo nastajalo
 kako je hitelo

kako je hitelo

spregovorim
 moje kot pesek raztresene ustnice
 ranijo vse
 za kar vedo
 o čemer vedo pripovedovati

tisto malo kar opazim ko grem svojo pot